

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 426/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Cdo 51/2020 z 29. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 8 Cdo 51/2020 z 29. marca 2021 (ďalej len napadnuté uznesenie“). Napadnuté uznesenie žiada zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledujúci stav veci. Sťažovateľka podala žalobu na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“), ktorou sa domáhala určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby v žalobe špecifikovaných nehnuteľností. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol rozsudkom č. k. 11 C 578/2015 zo 4. mája 2017 tak, že žalobu sťažovateľky zamietol, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že námietka sťažovateľky, že jej údajne nebol zaslaný znalecký posudok, sa nezakladá na pravde, keďže v konaní bol preukázaný opak, znalecký posudok bol zároveň doručený aj jej právnomu zástupcovi, pričom s poukazom na závery uvedené v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 233/2010 ani prípadné porušenie tejto povinnosti nie je dôvodom neplatnosti dražby. Takisto iniciovanie vypracovania ďalšieho, v poradí tretieho

znaleckého posudku za existencie predošlých dvoch takmer identických znaleckých posudkov podľa názoru súdu prvej inštancie nespôsobuje neplatnosť dražby z dôvodu, že cena predmetu dražby je generovaná na dražbe a cena zistená znalcom je len procesným predpokladom pri príprave dražby na strane dražobníka. Pokiaľ ide o námietku, že pohľadávka veriteľ'a, ktorý dražbu inicioval, predstavovala nižšiu sumu, súd prvej inštancie uviedol, že na predmetnej nehnuteľnosti viazali aj iné ťarchy, preto bolo len logické, že z výťažku dražby mohli byť uspokojené aj iné pohľadávky. Vychádzajúc z uvedeného a konštatovania, že ani z pripojeného dražobného spisu súd nezistil také okolnosti, na základe ktorých by mohol určiť, že dražba je neplatná, súd prvej inštancie uzavrel, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno preukázať ňou namietanú neplatnosť, preto jej žalobu zamietol.

3. Sťažovateľka podala proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 Co 3/2018 z 19. júna 2019 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“), ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že sa nestotožnil s názorom sťažovateľky, ktorá tvrdila a okrem už uvedených námietok uviedla, že súd prvej inštancie jej znemožnil uskutočňovať jej procesné práva, a to nenariadením jej výsluchu, o ktorý opakovane žiadala. K uvedenej námietke krajský súd uviedol, že sťažovateľka opakovane ospravedlňovala svoju neúčast' na nariadených pojednávaníach, bola zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom a nič jej nebránilo uplatniť dôkazy, prípadne písomne uviesť skutočnosti, ktoré považovala za dôležité, preto jej námietku neakceptoval aj s poukazom na závery uvedené v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 8/2016 a sp. zn. 3 Cdo 156/2018. K jej opakovanej námietke a nesúhlasu zo znaleckým posudkom krajský súd uviedol, že vecná správnosť znaleckého posudku, a teda aj výška ohodnotenia predmetu dražby nie je predmetom skúmania súdu v konaní o neplatnosť dobrovoľnej dražby. K námietke sťažovateľky, že výška pohľadávky navrhovateľ'a dražby bola odlišná od výšky pohľadávky uplatňovanej v dražbe krajský súd uviedol, že ani prípadná nesprávna výška uplatňovanej pohľadávky v dražbe nie je skutočnosť, ktorá by spôsobovala neplatnosť dražby s poukazom na závery rozhodnutia najvyššieho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Cdo 156/2009. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že výška odmeny dražobníka presiahla zákonné maximum, ako aj námietkou neuhradenia, resp. oneskorenej úhrady ceny vydražiteľom dosiahnutej vydražením, krajský súd uviedol, že uvedené skutočnosti sťažovateľka nerozporevala v konaní pred súdom prvej inštancie, v danom prípade nejde o novoty odvolacieho konania v zmysle § 366 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a teda nebude na tieto prostriedky procesného útoku, ktoré neboli použité v konaní pred súdom prvej inštancie, prihliadať. Navyše, ak tieto skutočnosti mali spôsobiť zmarenie dražby, tak ako to sťažovateľka tvrdila, krajský súd dodal, že ide o inštitút rozdielny od neplatnosti dražby a takýto nárok nebol predmetom napadnutého konania. Z uvedených dôvodov krajský súd rozsudkom odvolacieho súdu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

4. Sťažovateľka podala dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd tak, že napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol. Najvyšší súd skonštatoval, že prípustnosť dovolania bola založená len na dôvode podľa § 420 písm. f) CSP, teda že jej nesprávnym procesným postupom súd znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Označený dôvod prípustnosti dovolania založila na tých istých námietkach, ktoré už uplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím

súdom. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľky nie je procesne prípustné, preto ho odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta, že najvyšší súd rozhodol arbitrárne, jej argumentáciou sa nezaoberal a nevysporiadal sa s ňou, teda že nedostala relevantné odpovede na svoje výhrady, ktoré podľa jej názoru zakladali ňou označenú vadu rozsudku odvolacieho súdu, ktorého odôvodnenie považovala za nedostatočné a arbitrárne. Po preskúmaní námietok ústavný súd konštatuje, že ide o totožné námietky sťažovateľky, ktoré uplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, prípadne aj v odvolacom konaní, ktoré v odvolacom konaní rozšírila o ďalšie námietky. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu boli porušené jej označené práva procesnej povahy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či najvyšší súd v okolnostiach posudzovanej veci poskytol sťažovateľke súdnu ochranu v súlade s procesnými predpismi a v požadovanej kvalite, a tiež, či najvyšší súd ústavne konformným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie.

7. Pokiaľ sťažovateľka vytýka napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nedostatok dôvodov vo vzťahu k ňou uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, ústavný súd konštatuje, že sa nemôže stotožniť s časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia poukazujúcou na ustálenú judikatúru (R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012 a ďalšie), ktorá kladie neprimeraný dôraz na jedinú časť textu „nesprávnym procesným postupom“, pod ktorým rozumie len faktickú činnosť predchádzajúcu vydaniu rozhodnutia v takom rozsahu, že arbitrárnosť odôvodnenia odvolacieho rozsudku považuje za dôvod prípustnosti dovolania len pri úplnej absencii dôvodov (pozri R 2/2016). Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP v celosti znie: „Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.“ V súvislostiach tohto vymedzenia je kľúčovým pre posúdenie prípustnosti dovolania iný pojem ako procesný postup, a to „právo na spravodlivý proces“ so všetkými jeho obsahovými atribútmi a garanciami v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu. Jednou z garancií obsiahnutých v pojme práva na spravodlivý proces je aj celkom nepochybné právo účastníka na riadne odôvodnenie rozhodnutia, nie len na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky odvolateľa zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom. K naplneniu tohto dovolacieho dôvodu preto nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou či svojvoľnosťou.

8. Striktné oddelovanie procesného postupu súdu a rozhodnutia, ktorý je jeho sumárom a výsledkom, nie je ústavne udržateľným konceptom, pretože celý faktický procesný postup súdu

a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021, body 37 až 41).

9. Ústavný súd opakovane vo svojej judikatúre pripomína, že všeobecné súdy pri výklade a aplikácii aj procesných právnych noriem musia uprednostniť vždy ten z rôznych do úvahy prichádzajúcich výkladov, ktorý je priaznivejší, ústretovejší a zabezpečujúci plnohodnotnejšiu realizáciu práv pre účastníka konania. Pretože jednotlivec sa obracia na súd s požiadavkou o poskytnutie súdnej ochrany jeho ohrozenému alebo porušenému právu s dôverou, že táto ochrana bude poskytnutá spravodlivo a v súlade s právnym poriadkom vrátane európskej úrovne štandardov ochrany ľudských práv.

10. Sťažostná argumentácia, ako už bolo uvedené, bola v podstatných námietkach totožná s námietkami uplatnenými v konaní pred súdom prvej inštancie, argumentáciou pred odvolacím súdom a dovolacou argumentáciou sťažovateľky, na ktorú najvyšší súd napriek odvolaniu sa na už označenú judikatúru najvyššieho súdu poskytol relevantnú odpoveď, a to v bodoch 19 až 24 odôvodnenia napadnutého uznesenia. Záver najvyššieho súdu o neexistencii vady podľa § 420 písm. f) CSP v kontexte dôvodov a odpovedí na jednotlivé námietky sťažovateľky v odôvodneniach rozsudkov súdov prvej a druhej inštancie je ústavne akceptovateľný a odôvodnenie napadnutého uznesenia dáva dostatočnú odpoveď na sťažovateľkou tvrdenú vadu arbitrárnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti nepovažuje za potrebné opakovať akceptovateľné dôvody, ktorými vo veci konajúce súdy reagovali na jednotlivé námietky sťažovateľky.

11. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia konštatuje, že najvyšší súd riadne preskúmal opodstatnenosť namietanej arbitrárnosti rozsudku odvolacieho súdu, ako aj namietaného porušenia procesných práv sťažovateľky, ktorými odôvodnila svoje dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd ústavne konformným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľky a dospel k ústavne konformnému záveru, že sťažovateľkou tvrdená vada neexistovala.

12. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených základných práv sťažovateľky neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

13. V dôsledku konštatovania zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu